

G.Fodor Gábor: A macskafogó és az elmetrükkök

2025 június 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Orbán forradalmat hirdetett az új zsarnokságok ellen, és mert forradalom, nem is t?rik.

Poljakov: Tud sakkozni? Grabowski: Hogyne! Bár tíz játszmából nyolcszor megverem magam. Poljakov: És a

maradék kett?ben? Grabowski: Ott többnyire én gy?zök. Poljakov: Esetleg lehetne javítani az arányon. Grabowski: Elképzelhet?, de ehhez egy edz?partner kellene. Poljakov: Maga vállalhatná. Grabowski: Gondoltam rá, de nem szeretek kett?nkkel játszani.”
(Részlet a Macskafogó cím? rajzfilmb?l)

Egész egyszer?en megmalmoztak minket.

Évek, évtizedek óta folyik ellenünk – és velünk – egy kifinomult macska-egér harc, amely úgy van kitalálva, hogy mi nem nyerhetünk – a játék kitalálója pedig úgy gy?z, hogy az sem tudjuk, ki ellen játszunk és hogy egyáltalán: játszunk. A szemünk el?tt épültek ki az új zsarnokságok, és nem vettünk ebb?l észre szinte semmit sem. El lettünk kábítva. Ahogy azt a múlt heti cikkében példákkal illusztrálva Szájer József is bemutatta: elvették, illetve megfert?zték a nyelvünket. Egy sor olyan elmetrükköt vetettek be ellenünk, amelynek többek között az volt céljuk, hogy elaltassák a józan ítél?képességünket, hogy elfogadjuk a dolgok fennálló rendjét és elveszítsük azt a képességünket (és az ehhez szükséges bátorságot), amelynek révén rákérdezünk a dolgokra: hogy is van ez?

Egy filológus alaposságára, egy archeológus kitartására és egy muzeológus rendszerez? képességére lenne szükségünk ahhoz, hogy számba vegyük mindazon elmetrükköket, amellyel megvezettek minket. Ugyanakkor szeretnénk hinni azt is, hogy ha már meg tudjuk nevezni ezeket a kifinomult módszereket, egyúttal magunk mögött is hagytuk ezt a világot. Elértük, amit akartunk, szabadok vagyunk.

Nézzünk néhányat azokból a trükkökb?l, amelyeket az új zsarnokságok saját védelmükre dolgoztak ki!

A klasszikus trükk: a liberalizmus és a demokrácia azonosítása – ha a liberalizmust támadod, nem vagy demokrata. Miközben az új zsarnokság mérnökei valójában liberálisok voltak és nem demokraták, körmönfontan él?pajzsként húzták maguk elé a demokráciát. Érthet? okokból: míg a demokráciát – legalábbis a nyugati világban – általános egyetértés övezte, a liberalizmust nem.

Azt is mondhatjuk, hogy nem bíztak benne, hogy minden, ami liberális, az a többségnek is vonzó. Ezért a kisebbségek privilégiumait a többség szabadságának állították be, a demokráciát pedig a szabad világgal azonosították. Bárkit, aki kritizálta a liberalizmust, a szabadság ellenségének, a diktatúra mezében fellép?nek festettek le. Lehetetlen volt a liberális elvek kritikája anélkül, hogy az illet? ne diszkreditálta volna magát. Sakk-matt.

Aztán ugyanez a logika érvényesült akkor is, amikor az intézmények és a joguralom közzé tettek egyenl?ségjelet. Mintha az intézmények nem képviselhetnének részérdekeket, egyáltalán érdekeket, mintha azokat nem lehetne foglyul ejteni, és nem lenne szempont, hogy kik és milyen megfontolások szerint vezetik azokat. Ha az intézmények uralkodnak, a jog uralkodik. Közben például Soros hathatós támogatásával a liberálisok elfoglaltak egy sor intézményt, például bementek az igazságszolgáltatásba, pozíciót fogtak a bírósági rendszerben, az ügyészségekben. Ha ezt kritizáltad, ha nevén nevezted a jelenséget, akkor veszélyezteted a joguralmat, a jogbiztonságot, a bírósághoz fordulás jogát, a bírák pártatlanságát és függetlenségét, és megint csak game over.

Az új zsarnokságok védelmét szolgálta az igazság és az objektív-független (értsd: baloldali) sajtó azonosítása is. Az az igazság, amit a független sajtó felderít, megír, visszhangoz, miközben gondosan elmaszkolták, hogy a média csupán eszköz, ami saját hatalmi céljaikat szolgálja. A média mögé tett külföldi pénzekr?l sikerrel állították, hogy ezek csupán támogatások („mikroadományok”) a jó cél érdekében, nem pedig megrendelések hatalmi szándékaik keresztülvitelére. Ha ennek akartál nekimenni, már készen is állt a vádirat: lerombolod a sajtószabadságot és megszünteted a vitát. Sakk-matt, game over, Putyin.

S nézzünk akkor még egyet a védelmet szolgáló trükkök közül: aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére. Vannak olyan mindent felülíró célok, amelyben nem engedték meg a különvéleményt, a sorból való kilépést. Olyan nincs, hogy valaki ne támogassa a migrációt, a menekültek elosztási mechanizmusát, majd kés?bb az oroszok elleni szankciókat, magát Ukrajnát, a háború folytatását. Ilyen nincs, nem megengedett. Aki ilyet tesz, kiírja magát a nyugati civilizációból, mert az abszolút – tehát a kritizálhatatlan – jóval megy szembe, és aki ilyet tesz, az csak rossz és gonosz lehet. Ezért olyan, hogy vita, érvek, a többség akaratára vagy a szuverenitásra való hivatkozás meg hasonló marhaságok – nem játszanak.

Az új zsarnokság védelmét ellátó elmetrükkök célja az volt, hogy aki rákérdez a nagy megtévesztés el?feltevéseire, azt ki lehessen zárni a szalonból, illetve az volt a cél, hogy egyáltalán ne lehessen rákérdezni semmire. Nem kell igazolni semmit, mert minden önmagát igazolja.

A legjobb védekezés a támadás. Vagyis az új zsarnokságok nemcsak a védelmi célokat szolgáló elmetrükköket állítottak el?, hanem az ellenfélt megsemmisít?, semmibe vev?, diszkreditáló eljárásokat is kidolgoztak.

Ilyen elmetrükk a nemzet és a nacionalizmus közötti egyenl?ségtétel. Aki a nemzetre, még pontosabban a saját nemzetére hivatkozik, az nacionalista. „Márpedig mit tanít nekünk történelem?”– kérdezték szemérmesen az új zsarnokság prókátorai, hát azt, hogy a nacionalizmusok veszélyesek, véletlenül sem a birodalmak, hanem ezek a felel?sek a XX. század világégéseiért. Tehát aki a saját nemzetének az érdekeivel rukkol el?, az gyanús és veszélyes, morálisan igazolt tehát az ellene való – akár kíméletlen – küzdelem.

Aztán az ellenfelet megbélyegz? trükk az is, hogy a saját politikája alapjául a mindenféle politikával és a politikusokkal szembeni gyanakvást helyezi, mondván, a politika mocskos dolog, a politikusok, az er?s vezet?k pedig különösen mocskosak, korruptak és visszaélnek a hatalmukkal. Ha tehát valahol felüti a fejét egy er?s vezet?, aki az emberekkel együtt akar kormányozni (egy újabb becsmérl? szó: populista), az az ördögnél is rosszabb, és olyan kihívásokat támaszt a politikát démonizáló uralkodó felfogással szemben, amely veszélybe sodorhatja a status quó fenntartását. Pusztulnia kell tehát.

Lehengerl? trükk, és gyakran élnek is vele, miszerint az univerzális mindig megel?zi a partikulárist, és természetesen amit ?k képviselnek, nyilván az az egyetemesen érvényes. Ha mondjuk egy er?s vezet? arról beszél, hogy jogunk van dönteni saját magunkról, tehát szuverénnek mondja magát, meg akarja védeni saját országának határait, ami nyilvánvalóan a már meghaladott partikularizmushoz való ragaszkodással magyarázható csak, akkor ez megint csak az univerzális jóval, az emberiséggel és emberiességgel megy szembe. Az ilyen vezet? a szabadság ellensége, így minden hadra fogható eszköz igazolható vele szemben, mivel a cél a gonosszal való leszámolás.

Ha viszont az ellenfél lép fel azzal az igénnyel, hogy valami univerzálisat képvisel, például a keresztény kultúra védelmét, akkor ez természetesen már elfogadhatatlan lesz, mivel nyilvánvalóan az olyan súlyos elfogultság, amely intoleranciára ösztönöz más felfogásokkal szemben – márpedig végs? soron minden relatív, neki ez a hite, a másiknak meg az. Így például semmi sem igazolja azt az állítást, hogy az ember férfi és n?, és csak ez a két nem van – mert lehet, hogy valaki másképp gondolja, és akkor vele, az ? érzékenységével mi lesz? Szóval a kereszténység, vagy az a gondolat, hogy az ember vagy férfi, vagy n?, a család hagyományos felfogásához való ragaszkodás nem egyetemesen érvényes igazság vagy védend? érték, hanem kirekeszt? és tarthatatlan vélemény, ami nem lehet igazolható politikai álláspont alapja.

Elmetrükk elmetrükk hátán, és nem marad érvényes lépés a táblán.

Kellene építeni egy macskafogót, ami megfogja a macskát. Na jó, de hogyan? Hát úgy, hogy fel kell borítani a táblát.

Ezt csinálta Orbán. Err?l szólt a mögöttünk hagyott tizenöt év, és err?l fog szólni a következ? tizenöt is, ha úgy akarjuk. Ez magyarázza azt is, hogy hogy lehet az, hogy valaki tizenöt éve van kormányon, mégis mindig ellenzékben marad. Hát így.

Ez Orbán forradalma az új zsarnokságok ellen, és mert forradalom, ezért t?rhetetlen. Nap mint nap látjuk, nem is t?rik. Revansra készülnek. Nem fogytak ki az elmetrükkökb?l, a b?rünkre megy a játék.

Na induljunk, Grabowski!

G.Fodor Gábor - www.magyarnemzet.hu

Ajánló